

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

Söndag före domsöndagen

"Vaksamhet och väntan"

Jes 51:4-6

2 Kor 13:5-9

Luk 12:35-40

Ps: 318, 489, 726, 490

När man närmar sig slutet av en period brukar man ju ofta blicka bakåt. När ett år är till ända fylls tidningarna med reportage om året som gått: vad har hänt, vad minns vi? Vid olika jubileum brukar talare lyfta fram det som varit, man berättar historier från jubilarens liv, när vi närmar oss pensioneringen ser vi tillbaka på vårt yrkesliv. Vi avslutar en period med att blicka bakåt.

Nu närmar vi oss slutet av kyrkoåret, idag är det söndagen före domsöndagen. Men kyrkan gör här tvärtemot vad som är brukligt i samhället. Vi slutar med att blicka *framåt*. Vi ser inte bakåt vi ser istället in i framtiden, mot den tid som väntar oss och som vi är på väg mot.

Men framtiden är ju oviss, det är väldigt svårt att förutsäga den. Även stora, övergripande händelser har vi oftast ingen aning om, börskrascher och samhällskriser brukar komma överraskande. Just detta gör ofta att framtiden ter sig hotfull. Vi vet ju inte vad den bär med sig och det okända fruktar vi. Det är kanske skälet till att fler människor är pessimister än optimister när det gäller framtiden.

Men som kristna har vi all anledning att vara optimister. Och vi kan vara optimister utan att blunda för verkligheten. Vi behöver inte sticka huvudet i sanden, vi kan se alla hemskheter som sker, och *likväl* vara optimister. Framtiden ligger nämligen i Guds händer, han har kontrollen över historien. Ju längre tiden går desto närmare kommer vi Guds framtid, och nu är det alltså närmare än någonsin, nu är det söndagen före domsöndagen.

Men samtidigt som det finns skäl för optimism, måste vi också konstatera: *han dröjer*. Jesus uppmanade sina lärjungar att vara vaksamma, han gjorde det på ett sätt så att de förväntade hans återkomst redan under deras livstid. Det har nu gått 100 generationer utan att något hänt, vad var då meningen med att uppmana *dem* att vara vaksamma och beredda.

När Jesus talade till lärjungarna så gjorde han det väl medveten om att detta budskap skulle gå vidare till kommande generationer, när han talar till dem talar han till alla lärjungar i alla tider. Vad vill han då säga? Vad är poängen med att uppmana oss att fästa upp våra kläder, hålla våra lampor brinnanden och vara beredda och vaksamma eftersom vi inte vet tiden eller stunden?

Jag tror att det Jesus efterfrågar hos oss är att vi ska bevara en viss hållning, en *attityd*. Till att börja med gäller det medvetenhet. En person som sover är inte medveten om vad som sker i omgivningen. Men Jesus vill att vi ska följa med i vår omvärld, inte bara sluta oss i en

bubbla. Han vill inte att vi bara vänder oss inåt och lever för oss själva. Vi finns även till för våra medmänniskor.

Insikten om att tiden när som helst kan ta slut skapar en *beredskap* hos oss. Det var en insikt som den första generationen av kristna behövde höra för att de skulle gå ut och missionera och sprida det kristna budskapet. Det har varit en viktig insikt hos alla hundra generationer fram till idag, och det är ett viktigt budskap även för oss, även om det skulle dröja hundra generationer till innan han kommer åter. Det är en viss attityd, en grundhållning där vi är uppmärksamma och alerta som efterfrågas.

När det talas om Jesus ankomst i Nya testamentet så används ordet *parousia*. Ordagrant betyder det närvaro, även om ordet i antiken också kunde användas när en kejsare besökte en stad. Det finns alltså en dubbelhet i ordet, det betyder både närvaro och ankomst, och jag tror inte att det är en tillfällighet. Den vi väntar på *är* redan närvarande här och nu. Han är närvarande genom sin Ande, sin kyrka och nattvardens bröd och vin.

Jesus uppmanar oss att vi ska vara som en tjänare som väntar på att deras herre ska komma hem från ett bröllop! Det är alltså detta vi väntar på, vi är alla bjudna på bröllop. Så fort Jesus talar om de yttersta tiderna så dyker detta med bröllop upp. Och det är inte vilket bröllop som helst, det är bröllopet mellan Kristus och kyrkan, mellan Kristus och oss, församlingen som är hans brud.

Vi kan förstå iver och förväntningen hos tjänaren som väntar på sin Herre. Det är ingen ångestfylld väntan, tvärtom! Det är något som han verkligen längtar efter, han ser till att hela tiden hålla högsta beredskap, lamporna är tända. Maten står på spisen och puttrar. Han har fäst upp sina kläder, för att lättare kunna betjäna sin Herre när han kommer. Han vet *att* han kommer men inte när, därför gäller det att allt är färdigt hela tiden.

Men vad händer då när hans Herre kommer hem och hittar tjänaren vaken och beredd? Jo, då händer något märkligt. Då låter han tjänaren själv lägga sig till bords och så tar han själv och knyter om sig förklädet betjänar honom. Ett underligt agerande av en herre, och den här bilden är ju mycket mer radikal när vi tänker på de strikta relationerna som rådde på den tiden mellan herrar och tjänare. Vår relation till Jesus är inte som en vanlig relation mellan en tjänare och hans herre. Jesus är visserligen vår Herre, men en herre som betjänar oss.

Men det som ska komma är alltså redan verkligt här och nu. Vi väntar ju på att Jesus skall komma tillbaka, samtidigt har vi löftet att han ska vara hos oss alla dagar till tidens slut. Han är redan hos oss. Det paradoxala är att vår väntan *på* honom är en väntan *med* honom!
Parousia betyder både ankomst och närvaro.

Vi får här ett löfte att han ska betjäna oss, men det är också en verklighet här och nu. Nu är det du som är tjänaren som bjuds in att lägga dig till bords och bli betjänad. I nattvarden vill Jesus själv ge dig att äta av livets bröd och välsignelsens kalk i väntan på hans återkomst.